

VENY, Joan (2009): *Estudis lingüístics valencians*. Edició a càrrec d'Emili CASANOVA i Antoni FERRANDO. València: Universitat de València, 335 p. [Col·lecció Honoris Causa]

El 25 d'abril de 2008 tingué lloc a la Universitat de València l'acte d'investidura de doctor honoris causa del Dr. Joan Veny i Clar en atenció als estudis dedicats al català de València durant la seva vida acadèmica. Amb bon criteri aquesta Universitat ha editat un bell esplet de quinze articles d'aquest lingüista apareguts des de 1979 a 2009 en revistes especialitzades. El títol de l'obra: *Estudis lingüístics valencians* (Col. Honoris Causa, Universitat de València 2009). L'edició de l'obra, esplèndida, ha estat feta a cura d'Emili Casanova i Antoni Ferrando. El llibre és encapçalat amb una nota dels editors sobre l'objectiu de la publicació de l'obra. Segueix la *laudatio acadèmica* del nou doctor honoris causa de la UV a càrrec d'Emili Casanova, dividida en tres parts: la significació de Joan Veny per a la filologia catalana, l'aportació al coneixement i valoració del valencià i la relació amb les universitats valencianes. Hi voldria fer constar l'agudesa i precisió d'aquest tractadista a l'hora de descriure les virtuts, les estratègies, els descobriments en la recerca que es palesen en l'obra de Veny. A continuació tenim la *lectio* pronunciada pel lingüista mallorquí. Una vegada més ens mostra i demostra no solament els seus coneixements filològics, i lingüístics, que són molts, sinó també la bonhomia en la dienda i en el seu tarannà i un estil d'escriptura poeticocientífic únic, o molt poc freqüent, entre els nostres estudiosos. Bé, he dit únic i ho hauria de matisar. També Cosme Aguiló té un estil consemblant, i un i altre són del Migjorn de Mallorca. Hi ha cap determinisme tellúric que faci expressar-se d'aïtal manera als indígenes d'aquesta contrada de l'illa?

Llegir aquest discurs és una delícia i ho va ser, en el seu moment i lloc, escoltar-lo. L'homenatjat passa revista a una sèrie de característiques d'aquesta varietat lingüística i comença ja amb dues cites de tendre agraïment. Una, del Curial: «la ploma [...] torna roja e vergonyosa en la mia mà», l'altra, d'Isabel de Villena: «lo cor meu per estrem de goig és així regalat com cera». A continuació ens parla d'una sèrie d'arcaïsmes conservats en valencià i, en part també, per d'altres parlars. Comenta mostres d'influència lingüística valenciana en l'eivissenc i de l'aragonès en el valencià, i diverses afinitats entre el nord-occidental i el dialecte local. Per contra és mostra especialment crític amb la influència mossaràbica que a poc a poc es va diluint de cada vegada més entre la gent del gremi filològic català. Segueix amb les influències del castellà. Una altra part del discurs es refereix a la relació entre la varietat valenciana de la llengua i el català estàndard. Finalment comenta algunes mostres de la seva passió per l'etimologia dels mots.

Les pàgines que segueixen es dediquen al discurs d'agraïment i d'enhonorament del rector de la UV Francisco Tomàs Vert al doctor Joan Veny i al físic doctor Roy J. Glauber, premi Nobel d'aquesta matèria el 2005, investit també igualment doctor honoris causa el mateix dia.

A continuació tenim la biobibliografia del doctor Joan Veny, amb el recompte de la seva activitat acadèmica i docent, els reconeixements, els treballs publicats, les col·laboracions en obres de referència, articles i obres en premsa, altres treballs (articles breus o no lingüístics), pròlegs, recensions i projectes d'investigació.

Els quinze estudis lingüístics valencians es distribueixen de la següent manera: etimologia (4 treballs), geolingüística (4), aragonès i valencià (1), dialectologia filològica (1), dialectologia i estàndard (1), cultura popular (1), llengua i literatura (1) i mestres valencians (2).

El primer treball: *De la bèl·lua al tauró: supervivents catalans del llatí PISTRIX* constitueix una bona mostra de la manera de fer en recerca de Joan Veny. De primer dóna la informació sobre *pestriu* i les seves variants recollides en obres especialitzades i en reculls lexicogràfics. En segon lloc dóna a conèixer la informació que en té a partir de les enquestes de camp realitzades per ell mateix a Mallorca i a Eivissa. A continuació fa una referència als inconvenients de refiar-se només de la foto en blanc i negre en adreçar-se a l'informador. Després dóna algunes informacions suplementàries i en comenta el gènere segons els informadors. D'aquí pega un llargo cap allà deçà el mar i ara ens informa sobre d'altres «significants congèneres del nostre *pestriu*, procedents de fonts diverses» entre l'Empordà i el Maestrat. Passa ara a la documentació antiga recollida en inventaris, un de València i l'altre de Mallorca. Continua per una referència literària en una obra de Joan Santamaria. Pel que fa a l'ètim cita, críticament, el parer de Francesc de B. Moll i a la fi proposa: «*pestriu*, amb les seves variants, derivaria del llatí PISTRICEM, acusatiu de PISTRIX, que significava 'bèl·lua: peix ferotge' i potser 'peix serra' i que per una transferència semàntica hauria passat a designar un altre tipus d'esquàlids». Les ratlles que segueixen no fan més que reforçar la seva hipòtesi, adduint-ne paral·lismes (*perdiu* < PERDICE), *codorniu* COTURNICE, etc.) i donant explicació satisfactòria a cada una de les variants formals. No acaba, però, aquí la història. La nau ara viatja cap a la història lèxica i analitza diversos textos llatins en què apareix el mot en la forma llatina. El Veny poeta acaba així l'article: «Després d'aquesta recerca, tinc la sensació d'haver rescatat una àmfora mil·lenària que el fang i les correnties dels segles havien enterrat al fons del mar».

El segon article es titula: *Busnada «tronada, pluja forta»*. *Arabisme o romanisme?* Ací Veny aporta de primer l'àrea d'ús del mot i la documentació trobada. Després discuteix críticament les propostes etimològiques de Coromines i Garcia Girona. Acte seguit Veny presenta la seva pròpia proposta, aguda, precisa, com anell al dit: «El punt de partida és *businar* 'tronar, retronar, retronir', procedent de BUCINARE 'tocar la trompa'» i cita a continuació alguns paral·lismes amb l'occità antic i amb el castellà i portuguès i, principalment, amb alguns dialectes nord-italians. Passa després a comentar-ne el camí seguit: *businar* > **busenar* > *busnar* i, d'aquí, *busnada*. Finalment entorn de la forma *botzina* «instrument de vent a manera de trompeta» aporta també diversos comentaris d'interès.

El títol del tercer article és *L'ètim de MERITA «fredeluga»: entre l'arabisme i l'onomatopeia*. Tenc per mi que és un dels articles millors del llibre. Comença de primer assabentant-nos dels noms catalans de la *fredeluga* (VANELLUS VANELLUS): *fredeluga* (i *fredoleca*), *juia*, *judia* (i *jodia*), *nyivit* (i *nivit*), *cogullada* (o *cucullada*) *marina*, *verdolaga*, *marinera*, *pebret*, *fraret*, *pigre*, *merita*. En fa a continuació una classificació amb base als trets de motivació. A remarcar la variant *juia* «jueva» en català medieval per la característica cogulla o capiró que duïen les jueves. No oblidem el plomall que duu al cap aquesta au. A continuació Veny ens parla de l'etimologia de la variant *merita*, pròpia del valencià septentrional. Com de costum prèviament passa revista a les propostes de Coromines i de Sanchis Guarner. A propòsit d'aquesta darrera aprofita per aportar tot un reguitzell de formes amb el pas de *b* > *m*. Tot i que hi ha raons per a creure en l'origen etimològic aràbic, a la fi s'inclina més tost per l'origen onomatopèic, talment com les variants *nivit* i *nyivit*: «Les interpretacions articulades d'aquesta onomatopeia, tot i ésser variades en les llengües romàniques i no romàniques, posseeixen uns trets que són llur denominador comú, és a dir, un ritme binari (eventualment ternari) amb una primera síl·laba iniciada amb oclusiva (que pot ser nasal) —rarament fricativa— seguida d'una altra dotada d'un element vocàlic de tancament extrem, sobretot palatal (i, ü)». A manera d'exemplificació el nostre tractadista acaba amb un esplet de casos en diversos parlars romànics i no romànics.

L'article quart és «L'origen de l'ictiònim hispànic *baila* 'DICENTRARCHUS PUNCTATUS'». En aquest cas Veny fa de primer la descripció de la *baila* i de l'àrea geogràfica en què es troba i n'aporta la documentació antiga en català i en d'altres llengües romàniques. A continuació revisa l'etimologia proposada per Coromines i a la fi proposa una nova hipòtesi, per a mi irrefutable: «És justament la coneixença d'una variant catalana, *vaira*, que m'ha fet pensar en una altra etimologia més convincent, que parteix del ll. VARIA, femení de VARIUS. Des del meu punt de vista, les petites taques del peix, que han servit de motivació per a la majoria de noms de la *baila* (cat. *pintat*, cast. *trucha de mar*, fr. *loup tacheté*, etc.) constitueixen la clau de la gènesi del seu nom». A continuació el nostre tractadista analitza la part se-

màntica del mot i, finalment, els aspectes formals. Aprofit l'avinentesa d'afegir als exemples aportats un cas d'antropònim medieval mallorquí: *Barbavaira*, nom d'un esclau que corria per Montuiri (Mallorca) a mitjan segle XIV, format a partir d'un substantiu, *barba* i l'adjectiu *vaira* «de diversos colors».

El bell discurs titulat *El valencià en l'Atles Lingüístic del Domini Català*, constitueix el primer treball inclòs en l'apartat de geolingüística. Una vegada més tenim una mostra eloqüent de la sensibilitat refinada de l'autor resumida en aquesta frase: «La meua relació amb la varietat valenciana és una petita història d'amor». Les ratlles que segueixen contenen per menut les vicissituds passades i els contactes tenguets amb aquesta varietat del català, sobretot a través de les enquestes per a l'ALDC. Veny s'esplaija a continuació en tota una sèrie de consideracions que fan veure manifestament les relacions de la dialectologia amb la història de la llengua, amb l'etimologia, amb la sociolingüística, sobretot a través del contacte de llengües. El terme *dialectologia filològica*, exemplificat a bastament, és una bona prova també de la seva manera de fer en ciència lingüística. Passa després a comentar com es va anar elaborant l'ALDC amb referències al qüestionari, informadors, enregistraments i producció d'etnotextos, fotografies d'objectes de cultura material, transcripció fonètica de les formes, informatització de les dades, etc. Finalment parla del lloc del valencià en l'ALDC (46 punts d'un total de 190) i al·ludeix a diversos aspectes «amb la doble cara del valencià, basculant entre l'arcaisme i el neologisme extern».

El sisè article és *De la nineta a l'ànima de l'ull*. Després de la introducció preceptiva Veny ens informa sobre la distribució geogràfica de la *nina de l'ull* amb les seves variants: *nineta de l'ull*, *animeta* (de l'ull), *ànima*, *negre de l'ull*, *bessó de l'ull*, *bola de l'ull*, *lluneta de l'ull*, etc.), i continua amb diversos aspectes relacionats amb la motivació i la diacronia amb la documentació pertinent. A la fi de l'article tenim les conclusions, sempre clarificadores. Breu: en la llengua històrica la compareixença pràcticament nul·la del cultisme *pupilla* enfront dels noms populars: *nina*, *nineta*, *animeta*, etc.; el predomini de la forma *nineta* sobre *nina*, i una *nineta* metamorfosada en *animeta* i *ànima*.

El setè treball es titula *Dues cavalles sobrevingudes en domini català*. De primer Veny fixa la seva atenció en el «paper disgregador de l'adstrat en rossellonès» imputable a diferents circumstàncies que analitza. Passa després al «paper disgregador de l'adstrat en català occidental». El propòsit de l'article és estudiar la penetració en català del significat *cavalla* procedent de dos adstrats diferents, l'occità i el castellà. Al nord del domini significa «egua» i a la costa centre-meridional té el sentit de l'espècie marina «verat». La segona part de l'article es refereix a la retirada del significat *egua* en rossellonès en benefici de *cavalla*, de l'occ. *cavala*. A continuació passa a analitzar el cat. *cavalla* SCOMBER SCOMBRUS. De primer analitza l'extensió del nom tradicional *verat* (del ll. VARIATUS), congènere de l'occ. *vairat*, per a la mateixa espècie. Després analitza la documentació i l'àrea d'extensió de *verat*. Continua amb la documentació i l'àrea de *cavalla*. Pel que fa a la procedència del cat. meridional *cavalla*, Veny sosté que és castellana, fet demostrat sobretot per la seva tardança aparició en documentació escrita. Ja a la fi de l'article passa a estudiar l'origen del cast. *caballa* com a ictiònim, documentat ja en 1599, o, potser ja en 1554, sota la forma *cauallo*, i comenta críticament la hipòtesi catalana d'Anton Santamaria. Són també interessants els esforços de Veny per a delimitar-ne la motivació. La imatge d'un peix saltador part damunt l'aigua a manera d'un cavall ens pot fer volar la imaginació. Les conclusions de Veny, a la fi del treball, són sempre especialment clarificadores.

El vuitè article té per títol *Relacions toponímiques i lingüístiques entre les Balears i la Marina*. Aquí de primer Veny passa revista a la classificació dels dialectes catalans des de la primera proposta que en va fer Milà i Fontanals. Després remarca que en línies generals el balear pertany al dialecte oriental i que els paral·lelismes amb el valencià bàsicament són per raó d'arcaisme de les àrees laterals, isolades i tardanes. Recordem els treballs de Matteo Bartoli i la mateixa tesi doctoral de Veny sobre els paral·lelismes lèxics dels dialectes catalans (parelles *arena* / *sorra*; *pigota* / *verola*, *bres* / *bressol*, *bes*, *beset*, *besada* / *petó*, etc.). D'altres punts tocats en l'article són la influència de la colonització mallorquina de Tàrbena, les relacions històriques valencianoeivissenques, que expliquen la presència d'almenys una setantena de valencianismes en el dialecte eivissenc. La relació també es dona en el camp de l'onomàstica (*Vicent*, *Xoixim*, etc.) i de la toponímia. En aquest darrer cas Veny torna treure a relleu l'ètim proposat de *Formentera* (<FRUMENTARIA), a parer meu també prou convincent contra la hipòte-

si de Coromines. Recordem així mateix l'existència en el País Valencià d'una *Formentera de Segura*. Són també prou interessants i alligadoradors alguns altres paral·lelismes en la toponímia d'ambdós dialectes: *Lorito* (a Dénia) / *Llorito* (a Mallorca), *la Marjal* / *sa Marjal*, *l'Alcúdia* / *Alcúdia*, *Ràpita* (top. hist. a Dénia / *sa Ràpita*; *riu Sineu* (1733) / *Sineu*, etc. El final de l'article es dedica a comentar algunes espigoladures en l'onomàstica de Dénia, de Joan Ivars i a la conclusió final.

El novè article, sobre la temàtica de l'aragonès i el valencià es titula *Gallicisme i aragonesisme en els significants catalans de 'filaberquí'*. L'objectiu del treball és donar compte de les variants formals i lèxiques de l'estri anomenat en la llengua normativa *filaberquí* i demostrar la procedència aragonesa de la variant valenciana *villamarquí*. A tal efecte Veny comença amb les particularitats de la definició de tal estri. Després parla de l'etimologia, que es remunta al neerlandès *wimmelkein*, derivat de *wimmel* 'taladre' més el sufix diminutiu *-kijn*, modificat en francès medieval en *wimbrekin*, etc., i, més tard, en el segle xv, en *vilebrequin*, *virebrequin*. D'aquí, des del francès s'expandí a les altres llengües romàniques. La llengua transmissora en el cas del català ha de ser el fr. *virebrequin* o el manlleu del llenguadocià *biro-brequí*, mentre que la variant valenciana *villamarquí* prové de l'aragonès. Veny analitza a continuació les variants a partir de *bireberquí*: *viraberquí*, *vilaberquí*, *vilaperquí*, *belaberquí*, *filabarquí*, etc. i, a més, d'altres significants, sigui com a manlleus o com a noms d'estris amb funció semblant a la del *filaberquí*, o d'altres significants que tenen relació amb una metonímia a partir d'una part de l'instrument.

El treball desè, referit a dialectologia filològica és «El valencià antic *saura* 'gralla' no és un mot fantasma». L'article comença amb una breu reflexió sobre els *mots fantasma* o *voces nihili*, errors de tipògraf, d'escrivà o deguts a la mala lectura del transcriptor de la documentació, etc. L'objectiu de l'article és mostrar que el mot *saura* 'gralla' existí en la llengua antiga. Prova d'això és la primera cita en el *Vocabulari català-alemany* de 1502 i Veny aporta també la cita anterior de l'*Spill* de Jaume Roig que Coromines creia, a tort, que era una falsa interpretació del mot per part dels lexicògrafs. També el nom apareix ja en una de les obres de Joan Baptista Agnès (1480-1553), on és descrita aquesta espècie ornitològica. Veny fa una sèrie de consideracions sobre el significat de *saura* com a nom de color i arriba a la conclusió, per la descripció de l'au i els rastres de la llengua antiga, que es tracta d'un adjectiu que significava 'rogenc'. En efecte, el bec vermell és una de les característiques més importants de la gralla de bec vermell o PYRRHOCORAX PYRRHOCORAX.

L'article referit a la dialectologia i estàndard, l'onzè, és *El valencià en la proposta del català estàndard*. Ací Joan Veny fa una breu referència a l'acceptació de les regles ortogràfiques a la perifèria valenciana i insular i destria el concepte de llengua històrica del de llengua estàndard o literària: «La llengua històrica és configurada pel conjunt dels nostres dialectes, independents, que formen un diastema diferenciat de les altres llengües veïnes (en el nostre cas, l'occità, l'aragonès, el castellà)». Continua després amb el doble sentit que té l'estàndard. En primer lloc, parla «de l'estàndard, que correspon a la llengua literària, dotada d'un ventall molt ampli de possibilitats, que aixeca el llistó de la formalitat cap a l'arcaisme (a voltes coincident amb el dialectalisme), la neologia, etc., o bé baixa a les parcel·les argòtica, col·loquial, vulgar, dialectal». La segona acceptió «és la llengua dels mitjans de comunicació, especialment orals, varietat més neutra, sense que reflecteixi, en principi, diferències socials, biològiques o geogràfiques». Segueix fent referència a l'existència d'una llengua estàndard o literària sobretot a l'època medieval, compartida amb el llatí i l'occità. Després de l'etapa de la Decadència esmenta les principals fites de regularització en matèria de normativització. A continuació entra de ple en el tema: «Quina és la relació entre llengua històrica i llengua estàndard?». Veny, no cal dir-ho, és un abrandat defensor de l'alternativa composicional integradora dels dialectes més importants. Tanmateix posa en guàrdia el lector contra el fet de ser excessivament propensos a recolzar-se en el valencià del segle xv per tal de no contribuir a un distanciament entre la llengua parlada i la llengua escrita. A continuació es refereix a la proposta de l'estàndard oral de l'IEC en què ell mateix intervé com a president de la comissió referida al lèxic. Avui l'IEC segueix amb el criteri d'elaborar un estàndard oral, flexible i participatiu. L'autor, en aquest sentit fa esment dels dos criteris bàsics: el de l'àmbit i el de registre i aplica aquests conceptes al cas del valencià amb una exemplificació molt clara. El final de l'article fa un es-

ment utilíssim, especialment clarificador, quan advoca per la necessitat de practicar els transvasament dialectal actiu de determinades formes regionals arreu del territori.

El dotzè article, referit a l'apartat de cultura popular *Leuconíquia i cultura popular*, constitueix a parer nostre un dels treballs més interessants. L'objectiu de l'article és fer veure la relació que té la cultura popular amb el concepte 'mentides, o taquetes blanques de les ungles'. Veny comenta de primer el nom científic *leuconíquia*, de *leucos* 'blanc' i *onyx* 'ungla' i d'altres denominacions sinònimes. Després en comenta les causes i la tipologia a partir dels materials de l'ALDC, de caire negatiu (*mentides, pecats, enveges*, etc), de caire positiu (*regals, alegries, sorts, nóvios, promeses*, etc) i de caràcter descriptiu (*taques, taquetes, tatxes, tatxetes, senyals*, etc), i a continuació orienta la recerca cap als paral·lelismes amb d'altres llengües. És especialment interessant veure que en llengües altres, de la Romània, hi ha coincidències d'imatge, de concepte: *bugia* 'mentida', en italià, *buscia* en napolità, *mentira* en castellà i portuguès, *mensonge* en llengua d'oïl, *messorgo* en occità, etc. L'article acaba amb algunes reflexions entorn de la motivació d'aquestes denominacions i amb les habituals conclusions sempre útils.

L'article referit a llengua i literatura és *Valencianitat del Curial*. L'objectiu, òbviament, és demostrar l'autoria valenciana d'aquesta gran obra medieval. Veny comença passant revista als diversos autors que han dit la seva sobre el tema. Els materials aplegats es refereixen al vocalisme àton, amb la distinció entre *a* i *e*: *treballar, moltes vegades, regne*, etc., al costat de *filla, cara, natura*, etc. Analitza i justifica també diverses desviacions, en posició inicial absoluta, en inicial no absoluta, en posició interior i en posició final (en morfologia verbal): A per E: *anganarem, ansenya, jagant, laugera, sancera, dalfins, resplendor, monastir, miravan, cercavan*, etc., E per A: *Sent, enguila, guerrege, minge*, etc. Diferenciació de O, U àtones: *provà's, conèixer*, etc. Hi ha algun cas de O > U en contacte amb *b*: *ubert, cuberts*, etc., o en contacte amb *m*: (*peix*) *mular*. Assimilació per harmonia vocàlica amb la *i* següent: *scurpí, tursimany*s, etc. Hi ha alguns casos especials: *gulós, amulceix*, etc., explicables per cultisme. Veny passa després a d'altres qüestions vocàliques amb exemples com *oroneta, bambollat, emplir, raíl* (ultracorrecció), etc. Diferències consonàntiques: *acurtar*, en lloc d'*acurçar, juí, pereòs, huy, mentira, polp*. Diferències morfològiques: *purna*, en lloc d'*espurna*. Hi ha un castellanisme: *sombra*. Lèxic d'àrea occidental: *espill, cullereta, amprar, amprament*. Lèxic específicament valencià: *menejar, (a) plegar, vesprada*. Les conclusions finals a manera de recapitulació ens fan afirmar també, com conclou el nostre autor, que la resposta a: «Era valencià l'autor del Curial?» seria: «Ausades que sí!».

Els dos darrers articles referits als mestres valencians es dediquen a les figures de Manuel Sanchis Guarnier i a Germà Colón. Pel que fa al primer conta com el va conèixer el 1954, una vegada acabada la carrera. Dos anys després el substituiria uns dies com a professor a l'Institut de Palma quan Veny feia el servei a aviació i en una altra ocasió conta com va anar un àpat a casa de l'apotecari escriptor Bernat Vidal i Tomàs junt amb Sanchis i amb la seva dona. Veny fa una valoració global del gran lingüista valencià i conclou: «Els darrers lustres han demostrat com va ser d'eficaç i decisiva la presència del gran filòleg per al futur de la llengua i la cultura valencianes, en un marc de coordinació amb les altres parcel·les del domini i amb plena consciència unitària de tot el conjunt lingüístic català. Els seus enemics —enemics de la intel·ligència i la història— el temien. I el temor fa agressivitat. Potser per això ni tan sols van callar a la seva mort («Per fi has caigut, traïdor»); una mort que ells tal vegada van precipitar a còpia d'ultratges i postergacions».

El darrer article, dedicat a Germà Colón (*Germà Colón o la passió per les paraules*), s'estén una mica més que en el cas anterior a causa dels contactes més estrets amb el famós lexicòleg valencià. Resulten especialment entranyables les anècdotes passades conjuntament com el dinar de duro al restaurant Fumanxú. Veny s'estén després en la contribució de Colón en el camp de l'estudi del lèxic català i romànic en general en relació amb la dialectologia i la geolingüística, amb una especial menció a la intervenció en l'ALDC. Finalment comenta alguns aspectes de les línies de recerca de Colón: relacions amb l'occità i l'aragonès, la subagrupació del català en la Romània, revisió del concepte de mossarabisme, estudi de l'etimologia dels mots (Veny considera que Colón «és actualment el primer etimòlogista de la nostra llengua»), fonamentada en l'anàlisi de la documentació i el coneixement dels dialectes, etc.

L'obra es clou amb la recopilació de la bibliografia citada i un índex de mots estudiats. Breu, aquest nou llibre de Veny ens confirma el seu profund coneixement de la llengua antiga i dialectal, el seu mestratge en matèria de recerca científica, després de molts anys de dedicació a la docència i a la investigació i advera, una vegada més, que ens les havem amb un excel·lent escriptor.

A Montuïri, 24 de setembre de 2010.

Joan MIRALLES
Universitat de les Illes Balears